

ת"פ 19605/02/17 - מדינת ישראל נגד גבריאל קקזנוב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 19605-02-17 מדינת ישראל נ' קקזנוב(עצור
בפיקוח)

לפני
המאשימה

כבוד השופטת לימור מרגולין-יחידי
מדינת ישראל

הנאשם

נגד
גבריאל קקזנוב

גזר דין

פתח דבר

הנאשם הורשע על סמך הודייתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות שעניינן חבלה חמורה
תוך שימוש בנשק קר ואיומים, עבירות על סעיפים 333+335(א)(1) ו-192 בהתאמה לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

לאור גילו הופנה הנאשם לשירות המבחן. הצדדים גיבשו הסכמה שישולם פיצוי למתלונן בסך 40,000 ש"ח, אשר
הופקד עובר לטיעונים לעונש ולא הציגו הסכמות עונשיות נוספות.

כתב האישום המתוקן כולל שינויים לקולא מבחינת העובדות וכן מבחינת הוראות החיקוק, כשנמחקה עבירת הגניבה
שיוחסה לנאשם תחילה. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 5.2.17 נהג הנאשם ברכבו בחנין של מרכז מסחרי
בניגוד לכיוון התנועה ובנסיבות אלה פגע ברכבו של המתלונן. המתלונן ביקש מהנאשם לקבל את פרטיו ואת מסמכי
הרכב, ובתגובה ענה לו הנאשם: "מי אני אתה יודע?.. עכשיו אביא אליך הרבה אנשים". המתלונן הגיב באמירה
שהוא שם פס על הנאשם ועל מי שיביא, ודרש לקבל את פרטיו הנאשם. הנאשם אחז במסמכי הרכב, המתלונן ביקש
לצלמם, וכשהנאשם סירב ניסה לצלם את לוחית הרישוי של רכב הנאשם. בשלב זה התפתח וויכוח בין השניים במהלכו
קילל המתלונן את אמו של הנאשם. בתגובה, נטל הנאשם מוט ברזל שהיה מונח במקום וחבט באמצעותו במתלונן
מספר פעמים. המתלונן מצידו, בניסיון להתגונן, ניסה לקחת את מוט הברזל מידי הנאשם והכה את הנאשם בחזהו.
הנאשם לא חדל ממעשיו וכתוצאה מכך נפלו השניים ארצה. המתלונן נחבל חבלה חמורה בברכו, כשכתב האישום
המתוקן מציין שלא ידוע אם החבלה נגרמה כתוצאה ממכות מוט הברזל או מהנפילה של השניים.

כתוצאה מהמעשים רוסקה ברכו של המתלונן, הוא אושפז לתקופה ממושכת ונותר מספר פעמים ונזקק להליך שיקום
ארוך.

תסקירי שירות המבחן

בעניינו של הנאשם נערכו שלושה תסקירים: הראשון בחודש נובמבר 2017, השני בחודש אפריל 2018 והשלישי לאחרונה בחודש אוגוסט 2018. הנאשם לווה תקופה ממושכת על ידי שירות מבחן, וזאת במטרה לבחון את הליך השיקום שעובר והשתלבותו בטיפול בצורה יסודית ומעמיקה.

מתסקיר שירות המבחן מיום 30.11.17 עלה כי הנאשם כבן 21, בוגר 11 שנות לימוד, קיבל פטור משירות בצה"ל על רקע חוסר רצונו להתגייס, עובד מזה כשלוש שנים כקונדיטור. ביחס לאירועים נושא כתב האישום תיאר הנאשם כי תפש את התנהגות המתלונן כמאיימת ותוקפנית, וכי העובדה שהמתלונן קילל את אמו גרמה לו לתחושת השפלה באופן שהקשה עליו לווסת את תגובתו האלימה כלפי המתלונן. שירות המבחן מצא בשלב הראשוני כי הנאשם נוטל אחריות חלקית בלבד על מעשיו, מתקשה להפנים את התנהגותו הבעייתית כבר בעת נסיעתו בחניון נגד כיוון התנועה, ומתקשה להסביר את הכעס שחוזה בעת ביצוע המעשים. לצד העובדה שהנאשם הביע צער וחרטה כלפי המתלונן, התרשם שירות המבחן כי הוא נוטה לצמצם את חלקו בהסלמת האירוע ואינו מודע לתפישתו הבעייתית. במסגרת התסקיר צוין כי בחודש אוגוסט 2017 השתלב הנאשם בטיפול אליו הוא מקפיד להגיע בקביעות וכי הליך המעצר תרם להבנתו הראשונית של הבעייתיות שבהתנהלותו. בהמשך במהלך חודש נובמבר 2017 דווח כי הנאשם שולב בקבוצה ייעודית לטיפול באלימות שמטרתה שיפור יכולתו לווסת את דחפיו התוקפניים ורכישת כלים לתקשורת בעת תחושות כעס ותסכול. שירות המבחן עדכן כי הנאשם מקפיד להגיע לטיפול ולוקח בו חלק פעיל.

לאחר שקילת מכלול הפרמטרים בעניינו של הנאשם מצא שירות המבחן כי מידת הסיכון הנשקפת למעורבות אלימה בעתיד היא בינונית, אולם סבר כי הנאשם יכול להיתרם מהתערבות טיפולית מתאימה בתחום האלימות, זאת בין היתר לאור העובדה כי הוא מביע אמפתיה כלפי המתלונן וכי הוא בראשיתו של הליך לקיחת אחריות. בסופו של יום הומלץ להטיל עליו עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות לצד צו מבחן למשך שנה במהלכו יעמיק את ההליך הטיפולי.

לבקשת הסנגורים התקבל תסקיר משלים לאחר תקופת דחיה ממושכת.

מתסקיר שירות המבחן מיום 11.4.18 עלה כי מזה כחמישה חודשים הנאשם מתמיד בהגעה לטיפול תוך שיתוף פעולה מלא מצידו ועמידה בכללי המסגרת. שירות המבחן עמד על התקדמות הנאשם, אשר תחילה אופיין כבעל תפישה עצמית חיובית וכמי שראה באירועי כתב האישום התנהגות חריגה שאינה מאפיינת אותו, וכיום הוא מסוגל במסגרת הטיפול להתייחס להתנהגותו הבעייתית שעמדה ברקע ביצוע העבירות, לקשייו לווסת את התנהגותו ותגובותיו במהלך האירוע ולתגובתו הקיצונית והלא פרופורציונלית לכך שהמתלונן קילל את אמו. שירות המבחן תיאר כי בדיעבד ועל רקע הטיפול לוקח הנאשם אחריות מלאה על התנהגותו וכי הוא חש כעס ואכזבה עצמית כלפי עצמו עקב מעשיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם עושה מאמצים כנים לחולל שינוי בחייו וחוזר ומביע אמפתיה כלפי המתלונן, וכי הוא בעל פוטנציאל שיקום חיובי, כך שהמשך שילובו בהליך הטיפולי בו החל יביא להפחתה במידת המסוכנות הנשקפת ממנו, בשעה ששליחתו לריצוי עונש מאסר תפגע באפיק זה.

בתום הטיעונים לעונש שהתקיימו ביום 23.4.18 ביקשו הסנגורים דחיה של מועד שימוע גזר הדין לצורך קבלת תסקיר

משלים נוסף.

מתסקיר שירות המבחן מיום 5.8.15 עלה כי במהלך תקופת הדחייה נשמר הקשר הרציף בין הנאשם לבין גורמי הטיפול, וכי הנאשם עורך מאמצים להעמיק את הבנתו בכל הנוגע לדפוסיו האימפולסיביים שעמדו בבסיס ביצוע העבירות. שירות המבחן ציין כי הנאשם מביע צער וחרטה על מעשיו, מבין כיום כי נהג באופן אימפולסיבי ולא מידתי מבלי שחשב על תוצאות מעשיו, וכי הוא מבין כיום שיכול היה לנהוג אחרת. ביחס למתלונן ציין שירות המבחן כי הנאשם מודע לנזקים הרבים להם גרם וכי עשה מאמצים כבירים אשר כללו נטילת הלוואה על מנת להשיג את מלוא סכום הפיצוי עבור המתלונן. שירות המבחן הגיע למסקנה כי על רקע התהליכים המשמעותיים שעבר, הסיכון כי הנאשם יהיה מעורב באירועים אלימים בעתיד הוא נמוך. על רקע המתואר לעיל תוך מתן דגש להליך הטיפול הממושך שעבר הנאשם חזר שירות המבחן על המלצתו העונשית לעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות במהלכו ימשיך הנאשם את השתלבותו בטיפול במסגרת צו מבחן למשך שנה נוספת.

כידוע, המלצת שירות המבחן אינה מחייבת את ביהמ"ש אך היא מהווה כלי מקצועי בעלת חשיבות מירבית בעיקר בהיבטי שיקום וטיפול.

ראיות המאשימה לעונש

מטעם המאשימה הוגשה הצהרת נפגע העבירה מר ק ד בהתאם לסעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001. בהצהרת הנפגע תיאר הנפגע שבשל הפגיעות בו רוסקה ברכו, הוא נותח 3 פעמים ועבר שיקום ממושך במסגרת אשפוז יום בבית החולים, וכי גם עם סיום הליך השיקום עדיין נזקק לטיפולים נוספים ואף קיים סיכוי כי יזדקק לניתוח נוסף. עוד תיאר כי בשל המגבלה הפיזית שנוצרה הוא אינו מסוגל לעבוד כך שאשתו היא מפרנסת יחידה למשפחתם המונה 6 נפשות ובלית ברירה על מנת להתמודד עם המציאות הכלכלית המורכבת נטלו הלוואות. במישור הנפשי תיאר כי הוא מצוי בדיכאון וחרדות מאז המקרה והוא נזקק לטיפול נפשי. הצהרה נלוו מסמכים בדבר תביעתו של המתלונן לאובדן כושר עבודה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמד על חומרים המעשים, בין היתר כפועל היוצא של הספונטניות שבה בוצעו באופן המלמד על הקלות והאכזריות שבמעשים, וכן העובדה שהשתמש בנשק קר ולא חדל להשתמש בו גם כאשר ניסה המתלונן להתגונן. ב"כ המאשימה טען כי אין נפקות לשאלה האם הפגיעות החמורות שנגרמו למתלונן נובעות מהכאתו על ידי הנאשם או מנפילתו ארצה שכן האירוע כולו החל בהתנהגותו האלימה של הנאשם, ועמד בהקשר זה על הנזקים החמורים, הפיזיים והנפשיים, שנגרמו למתלונן כתוצאה מהמעשים. ב"כ המאשימה עמד על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו תוך שעמד על החובה למגר עבירות אלימות המבוצעות אגב שימוש בנשק קר, וטען למתחם ענישה כולל בטווח שבין 18 ל-48 חודשי מאסר.

אשר לתסקירי שירות המבחן שהתקבלו בעניינו של הנאשם טען ב"כ המאשימה כי מדובר בהליך טיפול ראשוני אשר אינו

מצדיק סטייה ממתחם הענישה משיקולי שיקום וכי ניתן להמשיכו במהלך נשיאת עונש מאסר. לאור הודייתו של הנאשם, גילו הצעיר, פרק הזמן בו היה עצור באיזוק אלקטרוני והעובדה שאין לחובתו הרשעות קודמות, וכן לאחר שביקש לתת דגש לסוגיית הרתעת הרבים, עתר למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה לו טען, לצד מאסר על תנאי משמעותי. ב"כ המאשימה לא טען לרכיב קנס.

ב"כ הנאשם עמד על התיקון המשמעותי שבוצע בכתב האישום עם ההגעה להסדר בכך שכתב האישום המתוקן לא מציין מה גרם לחבלה החמורה שנגרמה למתלונן בברכו. עוד הפנה לספונטניות במעשים כנתון לקולא, ולחילופי הדברים בין הנאשם למתלונן כפי שעולה מכתב האישום המתוקן אשר על בסיסם לשיטתו הסלים הוויכוח, תוך שציין כי מעשיו של הנאשם לקו בחוסר מידתיות, וטען למתחם ענישה בטווח שבין 6 ל- 14 חודשי מאסר.

הסנגור טען ארוכות ביחס להליך הטיפול שעובר הנאשם כפי שעלה מתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו. הוא עמד על העמקת ההליך הטיפול של הנאשם ועל הישגיו של הנאשם במהלך תקופת הדחייה, הדגיש את החשיבות שבהמשך הליך הטיפול ואת האינטרס הציבורי שבשיקום הנאשם. כמו כן עמד על נטילת האחריות מצד הנאשם, גילו צעיר, ומאמציו לגייס את הסכום הפיצוי לטובת המתלונן. ב"כ הנאשם טען כי בנסיבות תיק זה, אף אם לא תתקבל עתירתו ביחס למתחם הענישה יש מקום לסטייה משיקולי שיקום, ועתר להטיל על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

הנאשם הביע בפניי צער על מעשיו. הוא ציין כי מודע לפגיעה לה גרם ותיאר מחשבות רבות המלוות אותו בנושא זה ביחס למצבו של הנאשם ובני משפחתו. עוד תיאר את ההליך הטיפולי שעובר ואת מידת התרומה שהוא מפיק ממנו.

דין והכרעה

כתב האישום שלפניי מתאר את תקיפת המתלונן על רקע וויכוח ספונטני, במהלכו וללא תכנון מוקדם השתמש הנאשם בנשק קר שמצא במקום וגרם נזקים חמורים למתלונן.

הערכים המוגנים

נטילה של החוק לידיים וביצוע מעשי אלימות תוך שימוש בכלי משחית כאמצעי ל"פתרון" מחלוקות ראוייה לגינוי, כשהערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו הם ההגנה על שלמות הגוף ועל שלומו ובטחונו של אדם וכן על הזכות של הציבור להתנהל במרחב שאינו אלים וכוחני.

כפי שיפורט להלן, מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה שלפניי אינה נמוכה.

מדיניות הענישה

הצדדים הציגו פסיקה לתמיכה בטענותיהם ובעמדתם העונשית. מבין פסקי הדין אני מפנה לאלה בהם נקבעו מתחמי

ענישה, תוך עמידה על קווי דמיון ושוני מבחינת הנסיבות העיקריות, ובהן ספונטניות התקיפה לאחר ויכוח מוקדם, השימוש בנשק קר והנזק שנגרם. אקדים ואעיר שניתן למצוא בפסיקה טווח רחב של עונשים בהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה.

מבין פסקי הדין שצירפה המאשימה אני מפנה לפסקי הדין הבאים:

ע"פ 379/15 לוי נ' **מדינת ישראל**, אושרר מתחם ענישה הנע בין **24 ל- 48 חודשי מאסר בפועל** בשל אירוע בו הורשע המערער בגרימת חבלה חמורה, בכך שבעקבות ויכוח ספונטני שניצת בין הצדדים, הטיח בפניו של המתלונן בקבוק בירה וגרם לו חבלות חמורות שדרשו אשפוז וניתוח. ערכאת הערעור ציינה שהיה מקום לקבוע רף תחתון נמוך יותר של מתחם הענישה, אך לא התערבה בעונש אותו מצאה כסביר בנסיבות העניין.

ע"פ 6484/14 **תלחמי נ' מדינת ישראל**, בו אושרר מתחם הנע בין **15 חודשי מאסר ל- 4 שנות מאסר** ביחס למערער אשר תקף את המתלונן על רקע ויכוח ספונטני במהלכו דחפו זה את זה, באמצעות מוט מתכת חד ומשונן שהיה במקום, אותו ביקש להנחית על ראשו של המתלונן, כשהמתלונן התגונן בידיו והמוט גרם לו חבלות בידו והוא נזקק לניתוח.

ע"פ 7475/14 **מהדי נ' מדינת ישראל**, בו אושרר מתחם הנע בין **שנה לארבע שנות מאסר בפועל** ביחס למערער אשר נקלע לוויכוח ספונטני עם המתלונן במהלך פקק תנועה כשכל אחד מהם ברכבו. האלימות כללה דחיפות הדדיות ובהמשך ולאחר שהנוכחים במקום הפרידו בין הצדדים, הכה המערער את המתלונן בפניו באמצעות כלי עבודה ממתכת.

מבין פסקי הדין שצירפה ההגנה אני מפנה לפסקי הדין הבאים:

ת"פ 28049-04-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** בביהמ"ש מחוזי בו נקבע מתחם ענישה הנע בין **6 לבין 30 חודשי מאסר בפועל** ביחס לנאשם אשר על רקע סכסוך מוקדם ועל מנת להגן על חברו, הגיע למקום, וללא תכנון מוקדם אחז אלת עץ והכה באמצעותה את המתלונן בראשו וגרם לו לחבלות אשר חייבו את אשפוזו.

ת"פ 1485-06-15 **מדינת ישראל נ' גרוס** בביהמ"ש מחוזי בו נקבע מתחם ענישה הנע בין **2 ל- 12 חודשי מאסר בפועל** ביחס לנאשם אשר תקף בספונטניות שוטרים שהגיעו אל ביתו בכך שהכה ודחף אותם עד שהופל ארצה על ידי השוטרים, ובהמשך נטל כלי מתכת והניפו אל עבר השוטרים. עוד ניסה הנאשם לדקור שוטר באמצעות סכין מטבח אשר ננעצה בידו של השוטר כשניסה להתגונן ובהמשך ניסה לדקור שוטר נוסף אשר הצליח להדוף את ידו של הנאשם. הנאשם זרק את הסכין רק לאחר שכוון לעברו אקדח, וכתוצאה ממעשיו נגרמו לאחד השוטרים חתך ושריטות והוא נזקק לתפרים. הנזק הנגרם בתיק זה אמנם קל מהנזק שנגרם למתלונן בתיק שלפניי אולם מדובר במעשי אלימות כלפי שוטרים בדרגה שאינה נמוכה.

כמו כן אני מפנה למספר פסקי דין נוספים:

ע"פ 1892/15 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל**, בו נדחה הערעור ביחס למערערים שלאחר ששמעו את המתלון מקלל אותם ולאחר שהמתלון היה הראשון שדחף את אחד מהם, תקפו את המתלון בצוואת, באמצעות מקל, הכו אותו בכל חלקי גופו, וגרמו לו לשברים וחבלות חמורות. ביהמ"ש העליון אישר את המתחם שנקבע הנע בין **14 לבין 24 חודשי מאסר בפועל**. המתואר לעיל נבדל מהמעשים נושא ההליך הנוכחי שכן מדובר במעשים שנעשו ע"י שניים, אולם מדובר בארוע ספונטני מיד לאחר התגרות, ללא תכנון וללא הצטיידות מראש בנשק קר.

ע"פ 1508/16 **אמסלם נ' מדינת ישראל**, אושר מתחם ענישה הנע בין **שנה לשלוש שנות מאסר**, בשל ארוע של הכאת דר רחוב, לאחר שהמערער ביקש ממנו לעזוב את המקום, התקיפה בוצעה באמצעות מוט ברזל, וכללה גם מכות אגרופים בפנים, ולמתלון נגרמו חבלות חמורות.

ע"פ 3186/18 **פטרוב נ' מדינת ישראל** בו אושר מתחם הנע בין **6 ל- 36 חודשי מאסר** ביחס לשני מערערים אשר תקפו בספונטניות וללא תכנון מוקדם את שני מתלוננים, כאשר האחרונים החלו בהתנהגות האלימה והיה להם חלק משמעותי בהסלמת האירוע. המערערים תקפו את המתלוננים באגרופים ובעיטות ולא חדלו גם כאשר נפלו המתלוננים ארצה, ובמהלך הקטטה עת אחד המתלוננים שרוע על הקרקע הכה אותו מערער 1 בפניו באמצעות בקבוק שהיה במקום. כתוצאה מהמעשים נגמרו למתלוננים חבלות חמורות שכללו שברים וחתכים בראשם ובפלג גופם העליון. המתואר לעיל נבדל מהמעשים נושא ההליך הנוכחי שכן מדובר במעשים שנעשו ע"י שניים, אולם מדובר בארוע ספונטני מיד לאחר התגרות, ללא תכנון וללא הצטיידות מראש בנשק קר, ובקביעת מתחם הענישה נלקחה בחשבון מידת אשמתם של המתלוננים.

ע"פ 8706/15 **חמודה נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעורו של מי שהכה את המתלון, עמו יש לו ולמשפחתו יריבות מוקדמת, בארוע בו נכח אדם נוסף שלא השתתף במעשים אלא השגיח, כשהתקיפה הייתה בכל חלקי הגוף, המתלון הופל והמערער המשיך להכותו כשזה מוטל על הרצפה, וכעבור מספר דקות ברחו השניים מהמקום והשאירו את המתלון מוטל על הקרקע כשהוא חבול בכל חלקי גופו, ונגרמו לו שברים. אושר מתחם הנע בין **מספר חודשי מאסר לבין שלוש שנות מאסר**. מדובר בארוע מתוכנן שבו נכח אדם נוסף שהשגיח, אולם לא נעשה שימוש בנשק קר.

ע"פ 8319/14 **מדינת ישראל נ' מלול**, מדובר בתקיפה על רקע סכסוך מוקדם, כשהמשיבים הגיעו לבית המתלון, הכו אותו באגרופים עד שהתמוטט על הקרקע, גררו אותו על הקרקע והמשיכו להכותו בכל חלקי גופו לרבות בראשו, וגרמו לו לחבלות בכל חלקי גופו ולשברים. בעניינם של המערערים העיקריים נקבע מתחם הנע בין **מספר חודשי מאסר שניתנים לריצוי בע"ש לבין 18 חודשי מאסר**, שאושר בבית המשפט העליון. המתואר לעיל חמור מהמעשים בהליך שלפניי, אולם נבדל מהמעשים שלפניי שכן לא נעשה כלל שימוש בנשק קר.

ע"פ 3683/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** בו התקבל ערעורו של נאשם **קטין** אשר ביצע עבירות שעניין קשירת קשר לביצוע פשע וגרם חבלה חמורה במסגרת אירוע תקיפה מתוכנן שבוצע **בחבורה שכללה שישה מעורבים** תוך שימוש

בקסדת אופנוע, במהלכו נגרמה למתלון פגיעת ראש קשה אשר הגורם לה אינו מוחלט בדומה לתיק שלפניי, כך שנתרה אי וודאות אם מקור הפגיעות החמורות בהכאתו של המתלון באמצעות קסדת אופנוע או כתוצאה מפגיעת רכב בראשו עם נפילתו ארצה, כאשר אין מחלוקת כי הנפילה נגרמה כתוצאה מהאלימות כלפיו. ביחס לנאשמים הבגירים אושרו מתחמים בטווח של בין 12 ל- 24 חודשי מאסר ובין 16 ל- 33 חודשי מאסר שנקבעו לאחר ביצוע אבחנות בין מידת מעורבותם וחומרת מעשיהם של יתר הנאשמים. עונשו של הקטין שלא נקבע בעניינו מתחם ענישה הופחת מעשרה חודשי מאסר ל- 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

בחינת חומרת המעשים וקביעת מתחם הענישה

מדובר באירוע עונשי אחד ואין מחלוקת בהקשר זה.

בבוחני את חומרת המעשים בהתחשב בנסיבות בהם בוצעו, אני לוקחת בחשבון את התנהגותו הכוחנית של הנאשם עובר לאירוע עצמו עת נהג בחניון נגד כיוון התנועה, ואת חלקו המשמעותי בהסלמת האירוע, כשסירב לשתף פעולה עם דרישתו הלגיטימית של המתלון להחלפת פרטים לאחר שפגע ברכבו, תוך השמעת איומים. לצד זאת, איני מתעלמת מהעובדה שבמהלך הוויכוח בין השניים, המתלון קילל את אמו של הנאשם. מעשה התקיפה שבא מיד לאחר מכן הוא מעשה ספונטני שלא כלל תכנון מוקדם, והנשק הקר בו נעשה שימוש היה מוט ברזל שהיה מונח במקום. מהמסכת המתוארת עולה שהנאשם התנהג באימפולסיביות מתוך זעם ועלבון, איים תחילה ובהמשך תקף באמצעות נשק קר בשל וויכוח של מה בכך שמקורו בטרניה לגיטימית של המתלון והתנהגותו האלימה ראויה להוקעה. האירוע עצמו לפי המתואר היה קצר מאד במשכו, ובמהלכו במסגרת ניסיונו של המתלון להתגונן הוא היכה את הנאשם בחזה. לעניין מעשי התקיפה עצמם, כתב האישום המתוקן מתאר כי הנאשם חבט במתלון באמצעות מוט הברזל מספר פעמים, תוך שאינו מתייחס לאיברים בהם פגע מוט הברזל, וכן מבהיר כי אין ידיעה אם הפגיעה החמורה שנגרמה למתלון בברכו היא כתוצאה מהכאת המתלון על ידי הנאשם באמצעות מוט הברזל או כתוצאה מנפילת השניים ארצה. כך או כך, פוטנציאל הנזק משימוש במוט ברזל הוא ברור ורב, והנזק הכבד נגרם מהתקיפה, אף אם לא ידוע אם נגרם במישרין משימוש בנשק קר או לא. בהקשר זה יש לציין את הפגיעות החמורות שנגרמו למתלון כפי שעולה מכתב האישום ומהצהרת נפגע העבירה אשר הוצגה לעיוני.

בהתחשב בכל הנתונים שצוינו לעיל, מתחם הענישה ביחס לנאשם נע בין 10- ל- 24 חודשי מאסר.

סטייה מהמתחם משיקולי שיקום

כידוע, סעיף 40 לחוק העונשין העוסק בסטייה ממתחם הענישה, מתייחס לשתי סיטואציות שונות, האחת כללית והשניה במקרה שמעשה העבירה ומידת האשם הם בעלי חומרה יתרה. ההבחנה בין שתי הסיטואציות נוגעת לעוצמת השיקום ודרגתו. בע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל, הובהר כי החלופה השניה אינה עוסקת בסוג עבירות שהן חמורות יותר מהאחרות, אלא עניינה בשקלול כלל היבטי החומרה של מעשי העבירה, הנגזרים משילוב שבין חומרת העבירה, חומרת המעשים ומידת האשם של הנאשם בנסיבות הקונקרטיות.

ישום הוראות הדין, כפי שאף התפרשו בפסיקה, מוביל למסקנה שהחלופה המחמירה הקבועה בסעיף 40ד(ב) לחוק העונשין אינה חלה במקרה שלפניי, שכן מעשי העבירה ומידת האשמה של הנאשם אינם בעלי חומרה יתרה, זאת משקבעתי כי מדובר באירוע ספונטני קצר, לאחר חילופי דברים בין הנאשם לבין המתלונן, שכללו גם קללה שהופנתה לאמו של הנאשם, בשימוש בנשק קר שהיה בזירה ולא הובא למקום באופן מתוכנן, ובפגיעה במתלונן שמקורה הישיר אינו ידוע, כמפורט לעיל.

לפיכך, בבחינת מהלכי השיקום של הנאשם לא נדרשות נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, אלא די שביהמ"ש יתרשם שיש סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם.

בבחינת את מהלכי השיקום של הנאשם, הגעתי למסקנה כי מוצדקת סטייה ממתחם הענישה בשל מאמצי השיקום של הנאשם וזאת לאחר שהשתכנעתי כי לנאשם סיכוי ממשי להשתקם.

בהקשר זה אני לוקחת בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע המעשים, את העובדה שניהל אורח חיים מתפקד עד מעצרו במסגרת תיק זה, והוא נעדר הרשעות קודמות. מהתסקירים עלה כי אין מדובר באדם בעל דפוסים עברייניים, ולאחר העמקת ההליך הטיפולי העריך שירות המבחן שהסיכוי להישנות העבירה נמוך, זאת לאחר רושם מוקדם שונה בהקשר זה, באופן המלמד על התקדמותו המשמעותית של הנאשם. הנאשם הודה במיוחס לו, נטל אחריות והביע חרטה, לגביה התרשמתי כי היא כנה, הן מדבריו בפניי והן מהסכמתו למרכיב פיצוי נכבד מאד המבטא חרטה בהתנהגות חרף קשיים כלכליים משמעותיים, אותו שילם טרם הטיעונים לעונש. יש לציין כי אמנם תחילה עמד שירות המבחן על הקושי של הנאשם להבין את מעשיו ואת התנהגותו הבעייתית שעמדה בבסיס המעשים, אולם כאמור עם העמקת הקשר הטיפולי בין הנאשם לבין גורמי הטיפול בשירות המבחן חל שינוי ממשי, ומצאתי כי המלצתו הטיפולית של שירות המבחן לאחר תקופת טיפול ממושכת עולה בקנה אחד עם הישגיו של הנאשם ורצונו להמשיך בטיפול, לשפר את עצמו, לווסת את דחפיו ולהתקדם בחייו. נתונים אלה, לצד העובדה כי העבירה לא בוצעה על ידי הנאשם ממניעים עברייניים טהורים, מלמדים על אופק השיקום החיובי בעניינו המצדיק חריגה כאמור ממתחם הענישה. לכך יש להוסיף את התרשמות הגורמים המטפלים כי השמתו בבית הכלא עשויה לפגום בהליך השיקום בו החל.

בנסיבות המתוארות, בהתחשב בגילו הצעיר ובמוטיבציה של הנאשם, דומה כי גם האינטרס הציבורי יצא נשכר אם הנאשם יתפקד כאזרח מן השורה ותינתן לו ההזדמנות להמשיך במסלול החדש בו השתלב, כשיוטל עליו מאסר לתקופה המקסימלית הניתנת לריצוי בעבודות שירות, לצד עונש מאסר על תנאי מרתיע וצו מבחן, מבלי לשלוח אותו לבית הכלא.

אציין כי מעבר לשיקולים המצדיקים את הסטייה המתונה מהמתחם, יש משמעות לזמן שחלף מאז המעשה, כשנה וחצי, לתקופת המעצר של כחודש ימים, לאחריה תקופת המעצר של כחמישה חודשים באיזוק אלקטרוני, ולאחר מכן תנאי השחרור בערובה במעצר שכלל אישור יציאה לעבודה, בהם עמד הנאשם ללא הפרות. לעניין היבטי ההרתעה, נוכח ההליך השיקומי המרשים והמשך הפיקוח על הנאשם איני סבורה כי נדרשת החמרה בענישה בהיבט האישי, אם כי יש משמעות כמובן להיבט של הרתעת הרבים. מבלי למעט מן האמור, יש לזכור שב"כ המאשימה, שלא סבר שמתקיימים הליכי שיקום המצדיקים סטייה מהמתחם, היה נכון למקם את הנאשם בתחתית המתחם לו עתר וזאת חרף שיקולי ההרתעה שציין, ובכך ביטא הלכה למעשה הסכמה לכך שנסיבה זו בענישה אינה מצדיקה פגיעה בנאשם.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות-דעת הממונה על עבודות השירות במרכז "קשת", רחוב האורגים 4, חולון.

הנאשם יתייצב במפקדת מחוז מרכז ביום 17.10.18 שעה 08:00 לתחילת ריצוי עונשו.

הובהרה לנאשם המשמעות של אי עמידה בתנאי עבודות השירות.

2. מאסר על תנאי למשך 9 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות למעט עבירת איומים.

3. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 15,000 ₪, להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירות בהן הורשע. לא יחתום הנאשם, יאסר לתקופה של 30 ימים.

4. פיצוי למתלונן בסך 40,000 ₪, אשר שולם במלואו.

5. בהסכמת הנאשם, ניתן בזאת צו מבחן לתקופה של 12 חודשים. **מובהר לנאשם, כי אם לא ימלא אחרי תנאי הצו, מוסמך בית-המשפט לחזור ולגזור את דינו.**

6. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לביהמ"ש העליון בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.